

บุญพาข้าพเจ้าไปเรือเหวชน

บุญชลี จงเจริญ

๑๖ ม.ค. ๓๓

R4011

ดิฉัน น.ส.บุญชลี จงเจริญ จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาจาก ร.ร.พิบูลวิทยาลัย จ.ลพบุรี และศึกษาศาสตร์บัณฑิตจากมหาวิทยาลัยศิลปากร จ.นครปฐม

หลังจากนั้นได้เข้ารับราชการอาจารย์ ๑ ระดับ ๓ สอนวิชาภาษาอังกฤษ ที่ ร.ร.บุญนาถพิทยาคม จ.ชัยนาท เป็นเวลา ๒ ปีเศษ จึงได้สอบโอนมารับตำแหน่ง นักวิชาการศึกษา ๔ สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดสิงห์บุรี ปัจจุบันกำลังศึกษาต่อ ระดับปริญญาโท สาขาบริหารการศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เมื่อกลางปี ๒๕๓๑ ดิฉันได้มีโอกาสสมัครสอบ โครงการเรือเหวชนเอเชีย อากาศเนย์ (ขณะนั้นดำรงตำแหน่งนักวิชาการศึกษา ๔ สำนักงานศึกษาธิการจังหวัด สิงห์บุรี) ผู้สมัครสอบประมาณ ๗๐๐ กว่าคน รับทั้งสิ้น ๓๕ คน

เนื่องจากดิฉันจบการศึกษาในสาขาวิชาภาษาอังกฤษ มีความต้องการเดินทางไปดูงานและแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมระหว่างประเทศในกลุ่มอาเซียน (มาเลเซีย, สิงคโปร์, อินโดนีเซีย, ฟิลิปปินส์, บรูไน และ ประเทศญี่ปุ่น) แต่ก็ไม่ได้คาดหวังอะไร ไว้มาก เพราะผู้สมัครสอบมีเป็นจำนวนมาก

และอีกประการหนึ่ง งานที่ดิฉันสอบโอนเข้ามาในตำแหน่งนักวิชาการศึกษา ก็ยังเป็นงานใหม่ ยังต้องเรียนรู้งานอีกมาก เลยไม่ค่อยมีเวลาดูหนังสือ ก็เกิดความ กระวนกระวายใจมาก

ในช่วงนั้นคุณแม่ก็ให้สวดมนต์ภาวนา ในบทสวดที่ท่านพระครูจรัญ วัดอัมพวัน (พระภาวนาวิสุทธิคุณ) ให้คุณแม่สวดอยู่เป็นประจำ

ดิฉันก็สวดทุกคืน ตอนแรก ๆ ก็ลำบากเอาการอยู่ เพราะใจหนึ่งมาได้สนใจ ทางนี้ (เพราะต้องสวดเท่าจำนวนอายุเกิน ๑) ตอนหลัง ๆ ก็เคยชินและใจก็สงบลง อ่านหนังสือได้เข้าใจง่าย

พอถึงช่วงใกล้สอบก็เริ่มไม่สบายใจอีกครั้ง เพราะวิตกกังวลกับจำนวนผู้สมัคร สอบว่ามากมายเหลือเกิน ก็ไปหาหมอดู คนแรกบอก ต้องเสียเงินจึงจะสอบได้

หมอดูคนที่สอง บอกไม่ต้องไปสอบหรอก สอบอย่างไรก็ได้ช่วงนี้ดวงไม่ค่อยดี ต้องสะเดาะเคราะห์

คนที่สามก็บอกว่า ดวงเกือบจะดี ถ้าไม่มีคนบดขี้บดขาก็สอบได้

ดิฉันคิดว่าเมื่อได้สมัครไปแล้ว ก็ลองไปสอบดู และก็คิดว่าจะพยายามอย่างสุด
ความสามารถ

ช่วงนั้นก็ท่องบทสวดมนต์ให้ใจสบาย แล้วก็มู่อ่านหนังสืออย่างหนัก และ
ก็บอกให้คุณแม่ช่วยสวดมนต์แผ่เมตตาให้ด้วย เป็นกำลังใจอีกทางหนึ่ง

เมื่อถึงวันสอบ คุณแม่ให้นำรูปไปสการ์ตของพระครูจรัญติตกระเป่าไปด้วย
หลังจากนั้นไม่นาน ก็มีโทรเลขเรียกตัวให้นำรูปถ่ายไปทำพาสปอร์ต

ช่วงนั้นเป็นช่วงที่ดีใจมากที่สุดในชีวิต ที่ความพยายามของเรา ประกอบ
กับการสวดมนต์ภาวนา แผ่เมตตาที่ได้ช่วยให้จิตใจสงบ ทำให้ความฝันเป็น
จริงขึ้นมา

ในช่วงที่เดินทาง ครั้งแรกจากสนามบินกรุงเทพฯ ถึงสนามบินกัวลาลัมเปอร์
ประเทศมาเลเซีย ประมาณ ๒ ชั่วโมงกว่า ๆ ก็ไม่มีปัญหาอะไรมาก จากนั้นก็นั่งรถ
เป็นเวลาอีก ๕ ชั่วโมงเศษ เพื่อที่จะไปขึ้นเรือที่เมืองกวนตัน รัฐปาหัง ซึ่งเยาวชน ๗
ชาติจะไปรวมกันที่นั่น

จากนั้นก็พิธีต้อนรับ และไปพักอยู่กับครอบครัวที่นั่นเป็นเวลา ๓ วัน (ในแต่ละ
ประเทศ) ดิฉันก็สวดมนต์ให้พบแต่ครอบครัวที่ดี ๆ และก็จริงทั้ง ๖ ชาติที่
ดิฉันเข้าพัก เป็นครอบครัวที่ใจดีน่ารักมาก ซึ่งเพื่อน ๆ บางคนก็พบครอบครัวที่ไม่
ค่อยดี ต้องกลับมาอนที่เรือ เพราะไม่สามารถพักอยู่ได้

เพื่อน ๆ ก็ถามว่า ทำไมเธอโชคดีจังเลย ทั้ง ๖ ประเทศที่เข้าพัก มีแต่
ครอบครัวที่นิสัยดีทั้งนั้นเลย ดิฉันก็บอกว่า ไม่มีอะไรหรอก ก็สวดมนต์ทุกคืน แล้ว
ขอภาวนาขอให้พบแต่สิ่งที่ดีงาม

ประเทศที่น่าประทับใจที่สุดเห็นจะเป็นประเทศบรูไน ซึ่งตอนนั้นดิฉันได้เข้า
พักกับครอบครัวทหาร พ่อกับแม่บุญธรรมใจดีมาก พ่อเป็นทหารยศพันตรี แม่เป็น
แม่บ้าน

ในประเทศบรูไน อาชีพทหารได้รับการยกย่องและมีเกียรติมาก ตอนนั้นดิฉัน
พักอยู่กับเพื่อนชาวฟิลิปปินส์ (กฎของโครงการคือ จะพักกันแต่ละครอบครัวได้ ๒
คน)

พ่อกับแม่บุญธรรมก็ได้พาเราทั้งสองชมประเทศด้วย การนั่งเฮลิคอปเตอร์ ชม
ทิวทัศน์รอบ ๆ เป็นหลวง ซึ่งนับว่าเป็นโชคดีมาก อีกทั้งยังให้โทรศัพท์ข้ามประเทศ
มาเมืองไทยและฟิลิปปินส์อีกด้วย

ตอนนั้นพ่อถามว่า คิดถึงบ้านไหม เราทั้งคู่ (เพื่อนชาวฟิลิปปินส์) บอกว่า คิดถึงมาก พ่อบุญธรรมกับบอกว่าจะต่อโทรศัพท์ให้คุณได้ จะคุยเท่าไรก็ได้ เพราะเขามีสิทธิ์โทรฯ ข้ามประเทศฟรี

เพื่อนฟิลิปปินส์โทรฯ ก่อนพ่อถึงดิฉัน เนื่องจากบ้านดิฉันยังไม่ได้ติดโทรศัพท์ (ขอไป ๓ ปีแล้วยังไม่ได้ ทั้งอำเภอมีโทรศัพท์อยู่ ๓ เครื่อง คือโทรฯสาธารณะ ถ้ามีเหตุจำเป็นก็สามารถโทรฯ เข้าได้ จะมีคนรับและก็จะไปตามคนที่บ้านให้)

ดิฉันเองไม่เคยโทรฯ มาที่โทรศัพท์สาธารณะ เพื่อนคุณแม่จะโทรไปคุยด้วยฝ่ายเดียว ดิฉันก็ให้เบอร์โทรฯ ของบ้านเอาไปกะว่าจะคุยกับอากี้ได้ แต่เบอร์ของอากี้สายไม่ว่าง

พ่อถามว่ามีอีกเบอร์หนึ่งไหม ดิฉันก็บอกว่าไม่มี ใจหนึ่งก็คิดถึงบ้าน ในใจก็ภาวนาถึงหลวงพ่อบอกให้ช่วยด้วย ก็นึกถึงโทรศัพท์สาธารณะ ยิ่งนึกไปก็ภาวนาไปทั้งๆ ที่ไม่คิดว่าจะได้ผลเพียงไร ก็เขียนขึ้นต้นด้วยเลข ๔ เพราะจังหวัดลพบุรี จะนำหน้าเบอร์โทรฯ ด้วยเลข ๔ ก็แวนหนึ่งขึ้นมา เขียนไป ๔๑๓๐๓๐ ในใจแวนมาให้เขียนอย่างนั้น

ก็บอกให้พ่อลองหมุนดู นึกในใจว่า ลองดู ถ้าไม่ใช่ก็ไม่เสียหายอะไร รออยู่สักพัก พ่อบอกว่าสายติดแล้ว! ปรากฏว่าใช่จริง ๆ ด้วย!

ตอนนั้นตื่นเต้นมาก เด็กรับสายบอกว่า ต้องการพูดกับใคร ดิฉันก็บอกชื่อคุณพ่อ ซึ่งก็ปรากฏว่า ช่วงนั้นคุณพ่อออกมาซื้อของที่ตลาดพอดี (บ้านดิฉันอยู่ห่างจากตู้โทรศัพท์เวลาเดินประมาณ ๓-๕ นาที)

บังเอิญเหลือเกิน เพราะช่วงนั้นคุณแม่ไปงานกฐินอยู่แต่คุณพ่อเลยต้องมาซื้อของตัวเอง (ปกติเป็นหน้าที่ของคุณแม่) ขณะที่ดิฉันเขียนอยู่ ก็ยังงงไม่หายว่า เหตุการณ์เหล่านี้เกิดขึ้นได้อย่างไรราวปาฏิหาริย์

อีกช่วงหนึ่งที่ประทับใจไม่มีวันลืม คือ ช่วงจากประเทศบรูไน ไปประเทศฟิลิปปินส์ ช่วงนั้นได้ฝุ่นเข้าประเทศฟิลิปปินส์ ๓ ลูกติด ๆ กัน ขณะนั้นเรือกำลังจะเดินทางเข้าฟิลิปปินส์พอดี เรือถูกคลื่นลูกใหญ่ซัดอยู่ตลอดเวลา โตะทานข้าวล้มระเนระนาด พวกเราก็เมาเรือกันมาก ๒ วัน ๓ คืน ทานอะไรกันไม่ได้เลย อาเจียนตลอดเวลา บางคนก็เป็นมาก บางคนก็เป็นน้อย ดิฉันก็สวดมนต์ภาวนาตลอดเวลา

เพราะช่วงนั้นเรือล้าก่อนหน้าเรือที่ดิฉันอยู่ ได้จมไปพร้อมกับลูกเรืออีก ๒๐๐ กว่าคน ทำให้พวกเราเสียใจกันมาก แต่ก็เป็นเรื่องที่น่าแปลก ที่สุขภาพของดิฉัน

หลังจากที่ทานอะไรไม่ได้ตลอด ๒ วัน ก็ไม่ได้มีอาการอ่อนเพลียแต่อย่างใด กลับมีอาการปกติ และหลังจากนั้นมาก็ไม่มีเหตุการณ์อะไรร้ายแรง จนกระทั่งเดินทางกลับ

หลังจากกลับได้ ๒ เดือนก็สมัครสอบปริญญาโทที่จุฬาฯ ในใจคิดว่าอยากเรียนต่อเพื่อความก้าวหน้าของตนเอง ก็เลยตั้งเป้าหมายไว้ว่า ต้องพยายามสอบให้ได้

ทุกคืนก็สวดมนต์ภาวนาแม่เมตตาเรื่อยมา จึงประสบความสำเร็จตามที่ตั้งใจไว้

ดิฉันวิเคราะห์ดูว่า ประสบการณ์ที่ผ่านมาทั้งหมดในชีวิตของดิฉัน กว่าจะมาถึงวันนี้ เกิดจากเหตุสำคัญ ๒ ประการคือ

ประการที่ ๑ การสวดมนต์ภาวนาทำจิตใจให้สงบ แม่เมตตานี้ถึงคำสั่งสอนของหลวงพ่อพระภาวนาวิสุทธิคุณ บิดา มารดา ครูอาจารย์ ทำให้มีสติในการกระทำที่ได้กระทำไป

ประการที่ ๒ ความตั้งใจกระทำในสิ่งหนึ่ง ๆ ประกอบกับความพยายามส่วนตน ทำให้การกระทำต่าง ๆ ลุล่วงและประสบผลสำเร็จด้วยดี

กุลชลี จงเจริญ
ชัชวาลย์ เกสัช
๓๕ อ.ท่าม่วง
จ.ลพบุรี ๑๕๑๕๐